

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodnicząca	SSA Brandeta Hryniewicka
Sędziowie	SSA Alina Kamińska (spr.) SSA Janusz Sulima
Protokolant	Agnieszka Rezanow-Stöcker

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Janusza Kordulskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013 r.

sprawy **M. C.**

oskarżonego z art. 280 § 2 kk, art. 289 § 2 kk w zb. z art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 18 lutego 2013 r. sygn. akt III K 134/12

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

- 1) uchyla karę łączną,
- 2) na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk za czyny opisane w pkt. III i IV części wstępnej wyroku wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
- 3) na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego M. C. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,
- 4) na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk, art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu tytułem próby na okres lat 5 (pięciu) i oddaje go w tym czasie pod dozór kuratora,
- 5) uchyla rozstrzygnięcie o środku karnym z pkt. 6 wyroku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

M. C., P. J. oraz M. K. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 21 września 2010 roku w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na K. Ł., A. B. i P. S. w ten sposób, że po uprzednim doprowadzeniu pokrzywdzonych do stanu bezbronności poprzez zastraszenie ich przez M. C. nożem, zażądali wydania pieniędzy i wartościowych przedmiotów oraz przeszukali kieszenie odzieży pokrzywdzonych, po czym dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telefonu marki S. (...) o wartości 150 złotych oraz pieniędzy w kwocie 10 złotych na szkodę A. B., telefonu komórkowego marki N. (...) wartości 2000 złotych na szkodę P. S. oraz telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 400 złotych i pieniędzy w kwocie 20 złotych od K. Ł. na szkodę B. Ł., **to jest o czyn z art. 280§2 k.k.**

nadto M. C. został oskarżony o to, że:

II. w nocy z 7/8 listopada 2010 roku w B. na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 3500 złotych w ten sposób, że po uprzednim dostaniu się przez niezamknięte na zamek drzwi samochodu dostał się do jego wnętrza, po czym przemieścił go na odległość 2 metrów i uderzył w tył zaparkowanego tam pojazdu marki M. o nr rej. (...), w wyniku czego w pojeździe marki M. (...) została uszkodzona przednia szyba i pokrywa silnika oraz przedni zderzak, po czym pozostawił pojazd w stanie uszkodzonym, a następnie dokonał z pojazdu marki M. (...) zaboru w celu przywłaszczenia radia samochodowego marki (...), papierościcy koloru srebrnego, okularów z napisem Pilot, aerozolu do czyszczenia tapicerki oraz obucha młotka o łącznej wartości 255 złotych na szkodę właściciela samochodu M. (...) G. R., **to jest czyn z art. 289§2 k.k. w zb. z art. 278§1 k.k.**

III. w nocy z 7/8 listopada 2010 roku w B. na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do zaparkowanego tam pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że po uprzednim wybiciu obuchem młotka szyby w prawych tylnych drzwiach pojazdu dostał się do jego wnętrza skąd po jego penetracji dokonał zaboru w celu przywłaszczenia trzech zawieszek zapachowych o wartości 2 złotych na szkodę J. R., **to jest o czyn z art. 279§1 k.k.**

IV. w nocy z 7/8 listopada 2010 roku w B. na parkingu niestrzeżonym przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi sprawcami usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do pojazdu marki D. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że po uprzednim wybiciu obuchem młotka w prawych tylnych drzwiach pojazdu dostał się do jego wnętrza, skąd po jego penetracji nie zabrał niczego z uwagi na fakt zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę właściciela pojazdu K. P., **to jest o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k.**

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 18 lutego 2013 roku uznał oskarżonych M. C., P. J. i M. K. winnymi zarzucanego im w punkcie I aktu oskarżenia czynu skazując ich na podstawie art. 280§2 k.k., wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności wobec P. J. i M. K. zostało dokonane na mocy art. 280§2 k.k. przy zastosowaniu art. 60§1 i §6 pkt.2 k.p.k., natomiast w takim samym wymiarze wobec M. C. w oparciu o art. 280§2 k.k. przy zastosowaniu 60§1 i §2 pkt. 1 i §6 pkt. 2 k.k.

W punkcie 2 części dyspozytywnej wyroku uznano M. C. za winnego popełnienia czynów z punktu III i IV, uznając je za ciąg przestępstw skazano za to na mocy art. 279§1 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k., zaś na mocy art. 279§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w punkcie 3 uznał M. C. za winnego popełnienia czynu z punktu II i za to na mocy art. 289§2 w zb. z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 289§2 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Punkt 4 sentencji wyroku dotyczył wymierzenia oskarżonemu M. C. na podstawie art. 85 k.k., 86§1 k.k. kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Na mocy art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§2 k.k., art. 73§2 k.k. wymierzenie kar pozbawienia wolności wszystkim trzem oskarżonym warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby oddając ich w tym czasie pod dozór kuratora. Sąd w oparciu o przepis art. 44§2 kk rozstrzygnął również o dowodach rzeczowych, a także o kosztach sądowych.

Wyrok w stosunku do oskarżonych P. J. i M. K. uprawomocnił się z dniem 8 maja 2013r.

Apelację od przedmiotowego wyroku wywiódł oskarżyciel publiczny. Zaskarżył on rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji w części dotyczącej orzeczenie o karze na niekorzyść oskarżonego M. C. zarzucając wyrokowi na mocy art. 438 pkt. 1 i 4 k.p.k.:

1/rażącą niewspółmierność kary:

- wymierzonej za czyn przypisany oskarżonemu M. C. w pkt I wyroku przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary 1 roku pozbawienia wolności,

przejawiającą się w warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej orzeczonej wobec M. C. na najniższy okres próby w wymiarze 3 lat, w sytuacji gdy stopień społecznej szkodliwości czynów, motywacja oskarżonego, cele wychowawcze, a także względy prewencji indywidualnej i ogólnej i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiały za wymierzeniem mu kary za czyn I w zdecydowanie wyższym wymiarze, a także za warunkowym zawieszeniem wykonania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. C. na najdłuższy możliwy okres;

2/ obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 279§1 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu M. C. za czyn III i IV przy zastosowaniu art. 91§ 1k.k. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy dolny próg ustawowego zagrożenia za ten czyn wynosi 1 rok pozbawienia wolności;

- 91 §2 k.k. polegającą na niewskazaniu tego przepisu przy podstawie wymiaru M. C. kary łącznej pozbawienia wolności, w sytuacji gdy, kara ta dotyczyła ciągu przestępstw oraz innego przestępstwa.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do M. C. poprzez wymierzenie wymienionemu za czyn I przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary 2 lat pozbawienia wolności. Nadto wniósł o wymierzenie oskarżonemu M. C. za czyn III i IV przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. kary 1 roku pozbawienia wolności oraz uchylenie orzeczenie w zakresie kary łącznej wobec M. C. i wymierzenie mu na podstawie art. 85 k.k., 86§1 k.k. i art. 91§2 k.k. kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację oskarżyciela publicznego w znacznej mierze uznać należy za zasadną.

Ustosunkowując się w pierwszej kolejności do wskazanej przez autora środka odwoławczego obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 279§1 k.k. należy podzielić jego uwagi w całej rozciągłości. Sąd okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie, natomiast wymierzając oskarżonemu M. C. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzekł ją poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia przewidzianego przez ustawodawcę za tego typu przestępstwo. Prawidłowo orzeczona kara o charakterze izolacyjnym winna mieścić się w granicach czasowych od roku do 10 lat. W tej materii zasadne jest przywołanie poglądu Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2009 roku, sygn. akt IV KK 118/2009 (LexPolonica 2431638) stanowiącego, że orzeczenie kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przy jednoczesnym niezastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary jest rażącym naruszeniem prawa karnego materialnego, które miało oczywisty wpływ na zapadły wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze jednostkowej, a także mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie o karze łącznej.

W kontekście zaprezentowanej tezy brak jest jakichkolwiek wątpliwości, iż na gruncie rozpoznawanej sprawy ewidentnie doszło do obrazę powyższego przepisu prawa. Wskazać również należy, że błąd ten został dostrzeżony przez sąd I instancji, który w pisemnych motywach rozstrzygnięcia (k. 518) przyznał, że jego konwalidacja będzie mogła nastąpić jedynie w drodze postępowania przed sądem II instancji. Przeprowadzona kontrola odwoławcza, przy

rozważeniu tak realiów inkryminowanego zdarzenia, jak i analiza przemawiających na korzyść sprawcy okoliczności łagodzących (status młodocianego, wobec którego prymatem winno być wychowawcze oddziaływanie represji karnej, uprzednia niekaralność), ale i niosących przeciwny skutek okoliczności obciążających zaprezentowanych starannie w uzasadnieniu sądu meriti daje pełne podstawy do orzeczenia wobec M. C. za ciąg przestępstw polegających na włamaniach, kary 1 roku pozbawienia wolności. Natomiast brak jest na gruncie przedmiotowych czynów podstaw do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. W ocenie Sądu Apelacyjnego wymierzona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, nie przekracza stopnia winy, a przede wszystkim spełni funkcje kary w zakresie prewencji indywidualnej i wychowawczej przez co skutecznie zapobiegnie podobnym zdarzeniom z udziałem oskarżonego w przyszłości. Odegra również wyznaczoną jej przez normy prawa rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa poprzez potwierdzenie nieopłacalności dokonywania zamachów na cudze mienie.

Odnosząc się do drugiego uchybienia polegającego na niepowołaniu przez sąd okręgowy w podstawie wymiaru kary łącznej art. 91§ 2 k.k. również należy podzielić i w tym względzie słuszność prezentowanej przez autora apelacji argumentacji, albowiem obok zarzucanych oskarżonemu czynów przestępczych, które pozostawały w tzw. ciągu, a więc zostały popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich, zarzucono mu również dokonanie innego przestępstwa. Taki układ procesowy – opierający się na skazaniu i wymierzeniu M. C. kar jednostkowych za przestępstwo z art. 280§2 k.k. i za ciąg przestępstw z art. 279§1 k.k. obliguje do wskazaniu w podstawie wymiaru kary łącznej przepisu art. 91§2 k.k., czego sąd meriti nie uczynił. W przedmiotowym rozstrzygnięciu doszło więc do niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania, a tym samym do obrazy prawa materialnego.

Nie jest też pozbawione racji stanowisko urzędu prokuratorskiego zaprezentowane na etapie postępowania odwoławczego, a dotyczące wadliwości procedowania w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodu rzeczowego, a to mianowicie torby materiałowej koloru szarego.

Norma art. 44§2 kk statuująca możliwość orzeczenia przypadku przedmiotów, tytułem środka karnego, dotyczy li tylko i wyłącznie przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, a istotnym ograniczeniem w tym zakresie pozostaje regulacja §7 tego przepisu odnosząca się do prawa własności.

Tymczasem w realiach niniejszej sprawy, abstrahując od faktu, iż w ogóle, rzeczą wątpliwą jest aby przedmiotowa torba mogła być uznana za przedmiot służący do popełnienia przestępstwa stwierdzić należy, iż sąd I instancji w sposób nieuprawniony uznał ją za własność oskarżonych choć zebrany materiał dowodowy wskazuje, że stanowiła ona własność jednej z osób pokrzywdzonych.

Stan ten obligował do uchylenia przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Rzeczą sądu okręgowego, pozostanie podjęcie na etapie postępowania wykonawczego, decyzji w trybie art. 230§2 kpk, po uprzednim ustaleniu czyją własność torba ta stanowi.

W ocenie Sądu Apelacyjnego należy natomiast uznać za chybiony podnoszony przez prokuratora zarzut rażącej niewspółmierności kary w odniesieniu do oskarżonego M. C. w zakresie orzeczonej wymienionemu kary 1 roku pozbawienia wolności za dokonanie zbrodni z art. 280§2 k.k., co możliwe było z uwagi na zastosowanie przez sąd dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wprawdzie skarżący nie kwestionuje zasadności skorzystania z przedmiotowej instytucji i aprobuje przedstawione na poparcie tejże decyzji motywy, jednakowoż stoi na stanowisku, że kara jest rażąco łagodna i postuluje jej podwyższenie do 2 lat. W tym miejscu na podkreślenie zasługuje utrwalony w linii orzeczniczej Sądu Najwyższego pogląd, iż nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, a jedynie taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu niedającym się zaakceptować (wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSPriP 1995, nr 6, poz.18). Skuteczność omawianego zarzutu zasadza się więc w wykazaniu, iż rozmiar wymierzonej represji ma charakter kwalifikowanej, oczywiście, jaskrawej i natychmiast zauważalnej dysproporcji w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom, w podobnych sprawach. Równie często podnosi się, że przedmiotowa przyczyna odwoławcza ma miejsce

wówczas, gdy kara, choć mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności popełnienia przestępstwa, osobowości sprawcy i jako taka jawi się w odczuciu społecznym jako niesprawiedliwa (wyr. SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85) bądź też jest oczywiście nieproporcjonalna do stopnia winy sprawcy czy stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Mając na uwadze powyższe podnieść należy, iż na gruncie rozpatrywanej sprawy brak jest podstaw do twierdzenia, iż zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji za ten czyn a karą, która powinna zostać orzeczona w instancji odwoławczej w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Za nietrafny uznać należy postulat skarżącego domagający się podwyższenia wymiaru kary z 1 roku pozbawienia wolności do lat 2. W tym miejscu wskazać należy, iż wniosek skarżącego jawi się jako wynik jego odmiennej oceny relewantnych dla wymiaru sankcji okoliczności sprawy, swoistej polemiki z nimi i jako taki nie jest w stanie podważyć ocen dokonanych przez sąd okręgowy w ramach swobodnej oceny dowodów, która została dokonana zgodnie z dyspozycją art.7 k.p.k. i w jego granicach, a w związku z tym korzysta z ochrony przewidzianej tym przepisem.

Przy uwzględnieniu okoliczności inkryminowanego zdarzenia i roli jaką odegrał w nim M. C., nie ma bowiem podstaw do uznania, aby sam fakt że to tenże oskarżony posłużył się nożem, który otrzymał od M. K. (nota bene inicjatora przestępstwa) i któremu ten nóż od razu zwrócił dawał asumpt do podwyższenia kary za ten czyn i orzeczenia jej w wymiarze wyższym aniżeli wobec pozostałych współoskarżonych.

Rola M. C. i jego sytuacja procesowa była bowiem porównywalna z rolą i sytuacją pozostałych współsprawców.

Skutkiem powyższego rozstrzygnięcia konieczne stało się uchylene wymierzonej uprzednio kary łącznej i orzeczenie o jej wymiarze na nowo. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do modyfikowania pierwotnej wysokości wymierzonej oskarżonemu M. C. w oparciu o zasadę asperacji kary łącznej w wysokości dwóch lat pozbawienia wolności, pomimo dokonanej zmiany kary jednostkowej co do opisanych wyżej przestępstw z art. 279§1 k.k. Nadal bowiem jej wymiar mieści się w dopuszczalnych prawnie granicach, stanowi sprawiedliwą reakcję organów wymiaru sprawiedliwości na naruszenie porządku prawnego, jest adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynów, a także spełnia stawiane represji cele prewencji ogólnej i szczególnej. Nie istnieje żadna przesłanka przemawiająca za jej podwyższeniem czy też obniżeniem. Sąd Apelacyjny kontrolujący słuszność rozstrzygnięcia w tej materii podziela w pełni argumenty sądu okręgowego, przede wszystkim mówiące o bliskiej łączności czasowo – przedmiotowej i tożsamości atakowanego przestępstwami dobra prawnego, jakim było mienie, co w pełni uzasadnia posłużenie się zasadą asperacji ukierunkowanej na kumulację. Z tym, że podstawą wymiaru kary łącznej winien pozostawać przepis art. 91§2 k i art. 86§1 kk – powoływanie normy art. 85 kk jako mieszczącej się w dyspozycji art. 91§2 kk jest zbędne.

Natomiast zgoła odmienny problem jawi się w związku z podniesionym zarzutem rażącej niewspółmierności kary w aspekcie zastosowanego okresu próby.

W tej materii zgodzić się należy ze stanowiskiem apelującego, iż sąd I instancji w niedostateczny sposób uwzględnił fakt ponownego wejścia w konflikt z prawem w toku prowadzonego postępowania o rozbój.

Przypomnieć wypada, że Sąd Rejonowy w Białymstoku postanowieniem z dnia 8 października 2010r. nie uwzględnił wniosku prokuratora o zastosowanie wobec M. C. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i zastosował wobec niego dozoru policji.

Pomimo powyższego w nocy 7/8 listopada 2010r. oskarżony dopuścił się kolejnych przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 289§2 kk w zb. z art. 278§1 kk, art. 274§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk wykazując tym samym wyjątkowe lekceważenie zasad prawnych.

Przy czym czynów tych dopuścił się we współdziałaniu z inną osobą, będąc pod wpływem alkoholu.

Tymczasem sąd meriti, prawidłowo eksponując okoliczności łagodzące wpływające na możliwość zastosowania instytucji probacji określonej treścią art. 69 kk, a to mianowicie wiek oskarżonego, dobrą opinią w miejscu

zamieszkania, złożenie obszernych i spójnych wyjaśnień, przyznanie się do winy, naprawienie wyrządzonych szkód, przy określeniu okresu próby zastosował uniewersalną formułę wobec wszystkich oskarżonych, nie próbując zróżnicować ich sytuacji procesowej, co chociażby w aspekcie indywidualizacji zasad wymiaru kary, poczucia sprawiedliwości społecznej a przede wszystkim wewnętrznej spójności i sprawiedliwości wyroku nie da się zaakceptować.

Zachowanie M. C. po popełnieniu przestępstwa rozboju stanowi istotny czynnik prognostyczny – a dopuszczenie się kolejnych przestępstw nie tylko statuuje wyprowadzenia tezy o rażącym lekceważeniu porządku prawnego i braku poszanowania norm społecznych i prawnych, ale przede wszystkim wskazuje, iż okres oddziaływań resocjalizacyjnych w warunkach kontrolowanej wolności winien być zdecydowanie dłuższy aniżeli w przypadku pozostałych współoskarżonych.

Stąd też aprobuje pogląd sądu I instancji o primacie dyrektywy wychowawczej i uznając jej pierwszeństwo w stosunku do przestępców młodocianych, uznać należy, iż M. C. winien być poddany znacznie dłuższej kontroli w ramach wyznaczonego okresu próby.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego pięcioletni okres będzie właściwym okresem do weryfikowania postawy życiowej oskarżonego i niewątpliwie, przy bardzo dobrych rokowaniach wynikających z aktualnego jego zachowania, ostatecznie zapobiegnie wszelkim niepożądanym przejawom łamania ogólnie obowiązujących norm społecznych.

Konkludując, podniesione w apelacji zarzuty legitymowały do wydania wyroku reformatoryjnego i orzeczenia jak w sentencji.

Z uwagi na fakt, że oskarżony jest osobą pozostającą na utrzymaniu rodziców i nie osiąga dochodów w wysokości, które umożliwiłyby przeprowadzenie skutecznej egzekucji z mocy art. 624§1 kpk, należało zwolnić go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

(...)(...)